

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 16834/2022
25.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца „Delhaize Serbia“, Д.О.О. из Београда, чији је пуномоћник Милош Радивојевић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 350/22 од 02.06.2022. године, у седници одржаној 25.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 350/22 од 02.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 531/21 од 05.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је он, као правни следбеник „Ц Маркет“ А.Д. Београд, стекао право својине са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалних делова на пословном простору – самоуслуги која се налази у Београду, у насељу Медаковић III на адреси Браћа Срњић бр.33, број зграде 2, зграда трговине број етажне ПР обрачунске површине 182,43 м², постојећем на кп .../... уписан у ЛН бр. ... на К.О. ..., што је тужени дужан да призна и трпи да ова пресуда служи као основ тужиоцу да може извршити упис права својине са уделом од $\frac{1}{2}$ на наведеном пословном простору – самоуслуги у јавном регистру непокретности који се води код Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Звездара. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 733.871,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 350/22 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 531/21 од 05.11.2021. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 531/21 од 05.11.2021. године у ставу другом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова спора плати износ од 743.771,00 динара, са каматом по Закону о затезној камати почев

од наступања услова за извршност пресуде па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог. Трошкове ревизијског поступка је тражио опредељено.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда прописана одредбом члана 407. став 1. тачка 3. истог Закона, на коју ревидент у ревизији неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је правни следбеник РО за унутрашњи промет „Центромаркет“ и Трговинског акционарског друштва „Ц Маркет“ Београд, док је тужени следбеник Заједничког фонда пословног простора општине и града. Између РО „Центромаркет“ и Заједничког фонда пословни простор општине и града је закључен Самоуправни споразум о удруживању средстава ради заједничке изградње самопослуге у насељу „Медаковић III“, 21.07.1986. године. Уговорачи су се чланом 4. став 1. Споразума сагласили да носилац инвестиција буде Заједнички фонд, а у члану 6. став 1, да удруже средства у износу од 73.584.000,00 динара и то у обиму 50% по потписници односно износ од 36.792.000 за потписника „Центромаркет“, који се обавезао да ће обезбедити потребна средства за опремање објекта ради стављања истог у функцију. Пре закључења Споразума, странке су постигле сагласност да по изградњи објекта изврше укњижбу права коришћења и располагања код надлежног суда, па је након изградње објекта половина предата „Центромаркету“ а за другу половину је „Центромаркет“ са туженим Градом Београдом закључио уговор о закупу, па је почев од 1987. године предметна самоуслуга у функцији. Правни претходник тужиоца је од 31.12.1990. године у својим пословним књигама, предметну самоуслугу водио као своје основно средство, а сваког месеца је тужени фактурисао закуп пословног простора на име коришћења половине укупне површине објекта. Укњижба права својине на објекту није извршена. Вештачењем од стране судског вештака економско-финансијске струке, утврђено је да тужени нема потраживања према тужиоцу по основу изградње самопослуге у насељу „Медаковић III“. Тужилац и Трговинско акционарско друштво „Ц Маркет“ су 26.01.2017. године закључили и код Јавног бележника оверили уговор по ком је „Ц Маркет“ припојен тужиоцу преношењем целокупне његове имовине и обавеза, чиме престаје да постоји, без спровођења поступка ликвидације. У прилогу тог уговора је и опис покретне и непокретне имовине „Ц Маркета“ и списак непокретне имовине „Ц Маркета“ која се преноси на тужиоца у ком се између осталог, налази и предметни малопродајни објекат означен као 606 Зворник у улици Браће Срњић 31а Београд, Звездара, неукњижено власништво, објекат површине 205,27 м2, на парцели .../... КО Звездара, уписаној у ЛН бр. Решењем Агенције за привредне регистре – Регистар привредних субјеката БД

46278/2017 од 01.06.2017. године, усвојена је регистрациона пријава брисања услед статусне промене припајањем, па је из регистра привредних субјеката брисано Трговинско акционарско друштво „Ц Маркет“ Београд, уз забележбу да се уписује у регистар привредних субјеката статусна промена припајања код привредног друштва „Delhaize Serbia“ Д.О.О. као друштва стицаоца и привредног друштва Трговинско акционарско друштво „Ц Маркет“ Београд, као друштва које престаје припајањем услед чега се брише из регистра привредних субјеката.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца усвојили јер су закључили да је његов правни претходник, својим средствима, учествовао, заједно са правним претходником туженог, у изградњи предметне непокретности са уделима од по $\frac{1}{2}$, у складу са закљученим Самоуправним споразумом о удруживању средстава ради заједничке изградње самоуслуге и да је од момента изградње објекта у његовој државини био правни претходник тужиоца а затим и тужилац, те да су они са туженим редовно закључивали уговор о закупу његових $\frac{1}{2}$ идеалних делова, па је побијана одлука донета применом одредбе чланова 1, 8, 9. став 1, 13, 20. став 1. 21. и 22. Закона о основама својинскоправних односа.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 20. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, прописано је да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем. По самом Закону, право својине се стиче стварањем нове ствари, спајањем, мешањем, грађењем на туђем земљишту, одвајање подова, одржајем, стицањем својине од невласника, окупацијом и у другим случајевима одређени законом, на основу одредбе члана 21. истог Закона. На основу одредбе члана 22. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, лице које од свог материјала својим радом изради нову ствар стиче право својине на ту ствар. Предмет права својине прописан је одредбом члана 9. став 1. истог Закона, тако што физичка и правна лица могу имати право својине на стамбеним зградама, становима, пословним зградама, пословним просторијама, пољопривредном земљишту и другим непокретностима, осим природним богатствима која су у државној својини. На основу одредбе члана 13. став 1. истог Закона, више лица има право сусвојине на неподељеној ствари када је део сваког од њих одређен сразмерно целини (идеални део).

У конкретном случају тужилац је правни следбеник некадашње РО за унутрашњи промет „Центромаркет“ која је, са правним претходником туженог, на основу Самоуправног споразума о удруживању средстава ради заједничке изградње самоуслуге у насељу „Медаковић III“, изградила предметни објект са идеалним уделима од $\frac{1}{2}$, што значи да се ради о оригинарном стицању права сувласништва на предметном објекту на основу одредбе члана 21. Закона о основама својинскоправних односа. Активна легитимација тужиоца произлази из одредбе члана 486. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр.36/2011...109/2021) којом је прописано да једно или више друштава може да се припоји другом друштву преношењем на то друштво целокупне имовине и обавеза, чиме друштво на које се припаја престаје да постоји без спровођења ликвидације. Због тога тужени неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Наводи ревизије којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања нису од утицаја на одлучивање, имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника – адвоката за састав ревизије и за судске таксе тужиоцу нису били потребни на основу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку, па је Врховни касациони суд одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. истог Закона.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић